AFACAN

Gülünçlü

N.22

Genel yazı işlerine bakan
M. FARUK GÜRTUNCA

KURUŞ
5

Çocukgazetesi

23 Nisan Şerefine

AFACAN

Gelecek Sayı

20 sayfa

Çıkacaktı

YEDİGÜNDE BİR BAŞBAŞA

Sevgili Afacan Kardeşler :

ÜLKÜ BASIM EVİ
İSTANBUL - CAĞALOĞLU
No 40

23 Nisan Bayramı ve Çocuklar

Sevgili Afacan kardeşler,

Gelecek hafta 23 Nisan... Artık çocuklar sevinecek, gülecek. Öyle ya bütün beyliğimiz yalnız bir haftacık sürüyor. Bu hafta nasıl göğsümüzü kabartıp coşmayalım.

Düşünün bir kere:

Sözüm ona Ankara İltekin okulu çocuklarından 200 bilmem kaç numaralı Tekin Bozkurt, yedi günlük Başbakan, Yenişehir okulundan Erdem Kadınlar Birliği Başbakanı, orta okuldan Yiğit, Kültür direktörü, liseden Erdoğdu, Kültür Bakanı olmuşlar..

Ya İstanbula gelelim: Gene sözüm ona, 44 üncü okuldan Ayten Tezel, ağırceza mahkemesi reisi.. Beyoğlu 15 inci okuldan Bülent Tuğrul polis direktörü.. İstanbul 1 inci okuldan Aykut Dilmen vali...

Gördünüz ya, bütün büyükler bir hafta için aramızdan seçiliyorlar.. Memleket güzel güzel idare olunuyor, çocukların kaybolan hakları veriliyor.

Ben eğer vali olsaydım ne yapardım bilir misiniz?.

1 — Yıllardanberi yapılamıyan şu Çocuk bahçesi işini kökünden hallederdim. Derdim ki büyüklere bilinmiyen yıllardanberi gezinti yeri olan Gülhane parkı artık çocukların olacaktır. Büyükler hiç bir vakit giremez.

2 — Şehir bandosu mademki çocuklardan kurulmuştur, her akşam bu bahçede çocuklara bu bando tarafından birer konser verilecektir.

3 — Çocuk çiğneyen tramvaylar hemen satılacak, parası yoksul çocuklara dağıtılacaktır.

4 — Çocuk öldüren otobüsler de hemen çocukların malı olacaktır.

5 — 10 yaşına kadar çocuklarını sokaklara bırakan ve tramvay, araba, otomobil kazalarile onların ölümlerine sebep olan analara, babalara bir yerine beş çocuk dünyaya getirmeleri cezasını koyardım.

6 — Daha birçok şeyler yapardım ama ne ise söylenecek çok şey var. Yukarı tükürsem bıyığım, aşağı tükürsem sakalım denildiği gibi bu sözlerimden alınacak yerler olur. Susayım, çünkü ataların bir sözü vardır:

Söz gümüş ise sükût altındır..

BİR MÜJDE

Yalnız size şu müjdemi vereyim ki 23 Nisan Çocuk bayramı şerefine gelecek 23 üncü sayımız dört sayfalık bir kapak eklentisile 20 yaprak yüzlü çıkacaktır. Pek çok yazılar vardır.

MİKİ FARE Yamyamlar Ülkesinde

Artık tükenmeye başlıyan sabrınızı biraz daha sıkınız. Urunçla beklenilen bu kitap 23 Nisan Çocuk bayramında çıkıyor. Bundan başka Ordu Saylavı Selim Sırrı Tarcanın Çocuklara Sağlık Öğütleri kitabı da (23) Nisanda çıkıyor. İşte size iki kitap ki bol resim, güzel yazılarile en iyi arkadaştır.

23 Nisan bayramınızı şimdiden kutlular, gözlerinizden öperim. Her çağ sizin

AFACAN

Miki Sineması

NASIL OYNANACAK?

Bu yuvarlak resmi kesiniz ve arkası karaya boyanmış bir mukavvanın veya kartonun üstüne yapıştırınız. Sonra iki resim arasındaki girintileri de mukavvanızda kesiniz. Sonra tamam ortasından bir iğne geçiriniz ve bu iğneyi bir kalemin ucuna batırınız. Oldu mu? Şimdi de bir aynanın karşısına geçiniz. Bir gözünüzü kapayınız. Şimdi bir parmağınızla yuvarlağı döndürerek girintinin birinden öteki gözünüzle bakınız.. Oooh.. İşte sinema başladı. Miki sizi katılta katılta güldürecektir.

Ne Gibi Yarış Yapalım?

Vecihi Tayyarın karşılığı

Sevgili ve eşsiz Afacan kardeş,

Her gün haftayı dört gözle beklediğim Afacan gazetesini alınca yedi günde başbaşa yüzünde okuduğuma göre yapılacak yarışlarda bütün Afacan kardeşlerimin fikirlerini istiyorsun, benim de buna karşı karşılığım; bana kalırsa güzel şiir yarışı yapsak iyi olur, eğer benim sözümü muvafık görürseniz kıymettar gazetemiz okulları için emsali bulunmaz bir rehber olur.

Adres: Kadıköy Senjozef Fransız lisesinde Hayrettin Vecihi Tayyar.

Semihin karşılığı

Sevgili Afacan,

Bu açacağın yarış öz türkçe yazı ve şiir yarışı olmalıdır. Bu yarışlara her Afacan girdiği gibi her Afacan da kıvanç duyacaktır.

İst. (44) okul S. 4/B 296 Semih

Yılmaz Tuncayın karşılığı

Saygı değer Afacan...

11 inci sayınızda ne gibi yarış açalım diye soruyorsunuz? Benim usumca fotoğraf yarışı açılması iyidir. Selâm...

Bursa Nafıa başmühendisi evinde

Yılmaz Tuncay

Afacanın bu sayısında kullanılan öz-Türkçe sözler

(İç yazılarda anladığınız yeni öz Türkçe sözler varsa buraya bakıp öğreniniz. Bunları belleyiniz, belletiniz.)

Gözeri — Dürbin
Urunç — Heyecan
Ulus — Millet
Yalı — Kıyı, sahil
Göç — Hicret
Dışdeniz — Okyanus
Başbuğ — Kumanda
Evren — Kâinat
Doğu — Şark
Batı — Garp
Atabey — Vezir
Budun — Halk, millet

Beylik — Devlet
Güç — Kuvvet
Özen — Dikkat
Yalgı — Tılsım, büyü
Kaygı — Endişe, merak
Ülke — Devlet, kıta.
Yıldız — Şimal
Yön — Cihet
Savaş — Muharebe
Kent — Şehir
Şar — „

Ünlü — Şanlı
Kağan — İmparator
Köbek — merkez
Buyruk — Emir
Alış veriş Ticaret
Çağ — Vakit, zaman
Yağın — Düşman
Armağan — Hediye
Ötkünç — Hikâye, Tarih
Çeri — Asker
Yanşak — Mukallit

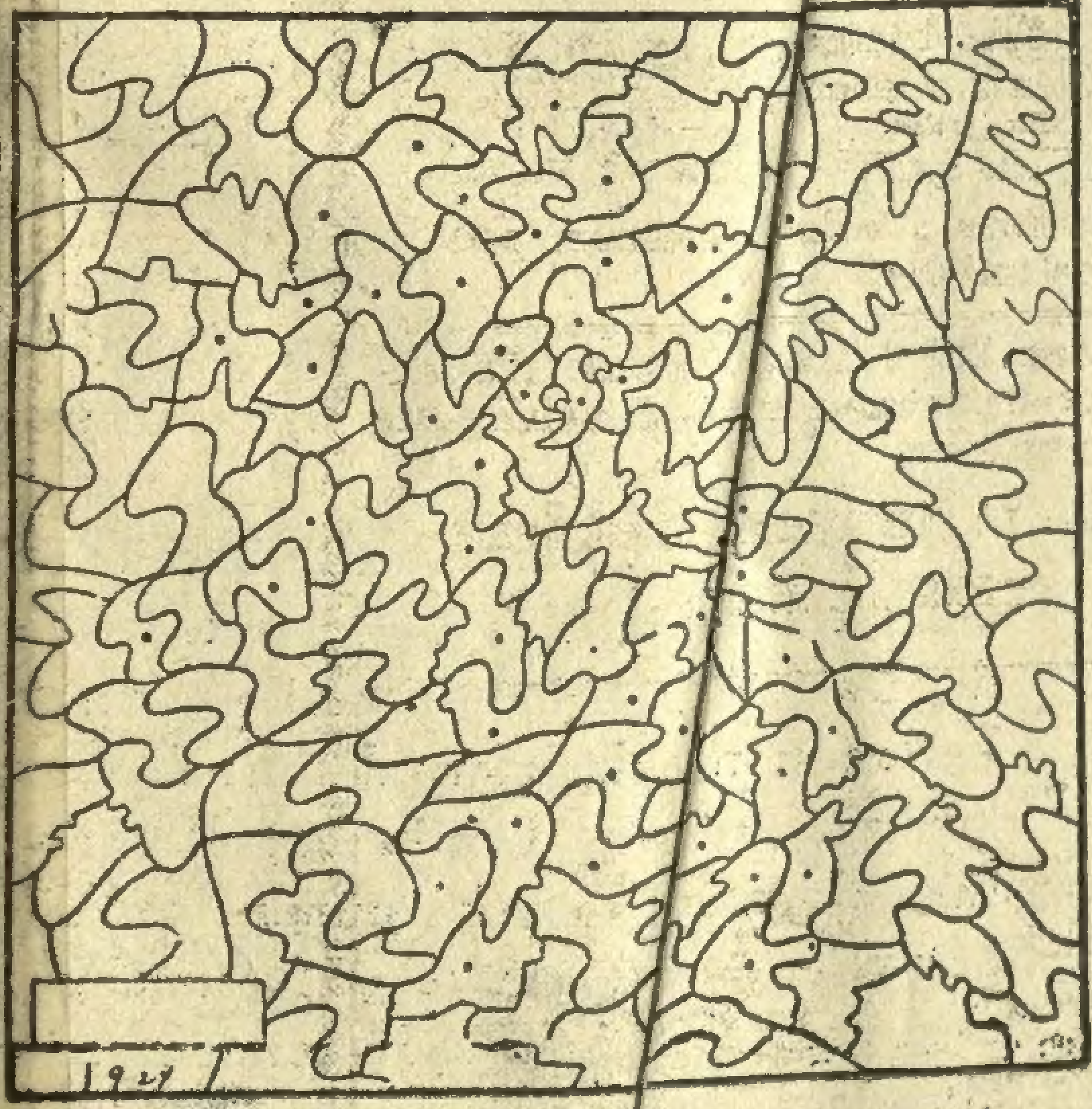

Boya eğlencesi

Bu çizgileri karmakarışık birşey sanmayınız.

Kara boyanızı elinize alın, benli yerleri iyice boyayın bakalım ne çıkacak?.

Sayı bilmeceleri :

İşte size bir sayı oyunu ki, değme bilgiçleri bile şaşırtacaktır.

İstediğiniz bir kimseye, daha iyisi yaşını başını almış bir adama, eline kitap almasını söyleyiniz. Kitabı eline alınca bunun istediği bir yüzünü açmasını ve ilk dokuz çizgiden istediği bir sözü seçmesini söyleyiniz. Yalnız bu çizgide dokuz sözden daha çok yazı bulunmamalıdır. Bu işler olunca yüz numarasını 10 sayısile çoğaltmasını ve sonra 25 sayı katmasını, buna da çizginin sayısını eklemesini söyleyiniz. Böylece elde edilmiş sayının 10 sayısile çoğaltılmasını çoğalttıktan sonra elde edilecek topluluğa sözün satırdaki sayısının katılmasını söyleyiniz.

Ortaya çıkan sayı size söylenince yapacağınız iş, kitabı elinize alarak, seçilen sözü göstermektir.

Bütün bunu yapabilmek için de size söylenen yekûndan 250 sayısını çıkarmanız yeter. Sağdan sonuncu sayı size sözün çizgide bulunduğu sırayı, sonuncudan önce gelen sayı sözün kaçıncı çizgi de bulunduğunu, geriye kalan sayılarda yaprak yüzü numarasını bildirecektir.

Meslâ söylediğiniz adam, kitabın 75 inci yüzünün 8 inci çizgisinin 4 üncü sözünü seçmiş olursa,

$$75 \times 10 = 750$$
$$750 + 25 + 8 = 783$$
$$783 \times 10 = 7830$$
$$7830 + 4 - 250 = 7584$$

İşte netice 4 üncü söz — 8 inci çizgi 75 inci yüzdür.

Sayı oyunları:

142.857 sayısını biliyor musuz?

Bunun tuhaf tuhaf yönleri vardır. Bunu 1, 2, 3, 4, 5, 6, sayılarile çoğaltınız. Her dakikasında başka bir sayı ile başlmak üzere aynını sayıların düzenle dizileceklerini görürsünüz.

142.857×1= 142.857
142.857×2= 285.714

Dalgın Baba

ÇOCUK — Baba başında bir böcek geziniyor.

BABASI — (Gazetesine dalmış) üzerine basıver!.

142.857×3= 428.571
142.857×4= 571.428
142.857×5= 714.285
142.857×6= 857.142

Ve bunu 7 ile çoğaltacak olursanız. 999.999 sayısı elde edersiniz.

Şimdi de yukarıdanberi uğraştığımız rakamı 8 ve 9 la çoğaltınız büsbütün tuhaf neticeler elde edeceksiniz.

BÜYÜK YOLCULUK 1001 OLANBİTN ÖTKÜNCÜ

1 inci Parça

Anlatan:
Sezai Attilâ

Binbir büyücülüğün kaynağı olan Hint İllerinin iç yüzünü sayıp döken bir ötkünçtür. Bilgi, urunç kaynağıdır.

1839 YILIYDI Bombay limanında "Kırlangıç,, adını taşıyan büyük bir Türk gemisi yatıyordu. Geminin içindeki bütün işler bitirilmişti. Denize açılmağa anıklanmış duruyordu. Akşamdı. Ortalığı bir alaca karanlık bürümüştü. Geminin güvertesinde duran bir çok halat ve yelken kümelerinin başında genç bir denizci oturmuş, derin derin düşünüyordu. Güzel ve yakışıklı olan bu çocuk on beş, on altı yaşlarındaydı. Güneşten yanmış yüzünden içinin temizliği kolayca okunabilirdi. Kafasının çok derin bir şeyle uğraştığı ınlaşılıyordu. En sonra ;

— Başdümen! Diye haykırdı, bir sandalla dört kişi alarak bir iki saat kar dolaşabilirmiyim ?

şdümen cevap verdi :

— Bu düşünceden vazgeç Doğan! Kapt buyruk verdi. Bu akşam gemiden kse ayrılmıyacak!

Doğ sustu. Biraz sonra Başdümen Turgut ze başladı :

— Nеr kara, kara! Diye tutturdun yine Ne işin varmış karada bakalım, şun bir anlatıver.

— Kara hiç bir işim yok. Yalnız beni bir iki at kadar başıboş bırak! Öyle sanıyor ki çok büyük bir iyilik yapacak, s aba gireceğim.

— Savaba m gireceksin ? Kaçırıyorson sanırdım!

Doğan ayağa lktı. Kendi büyüğü olan Başdümenciy doğru hızlı adımlarla yürüdü :

— Müsaade eder min? Turgut Başkan sana başımdan geçe bir hikâye anlatmak istiyorum.

Başdümen, bir baş narile kabul ettiğini anlatarak :

— Söyle bakalım! Dği.

— Peki öyleyse dinley : Son günlerde benim sık sık karaya izinli gittiğimi biliyorsun !

— Evet!

— Ben böylece izinli gittiğim günlerde limanda bir aşağı bir yukarı geziyor, hele Çin conklarının[1] olduğu yerlerde çok dolaşıyordum. İşte bu sıralarda bir gün inlemekte olan birisinin sesini duydum. Uğursuz conklardan birisinden gelen bu sese bir taraftan da dayak sesleri karışıyordu.

Başdümen Turgudun alnında kırışıklıklar belirdi, homurdanır gibi bir sesle:

— Uğursuz gâvur, ya karısını yahut tayfalardan birisini dövmüştür! Bu adam Çi-Li-Çank adında, gerçekten deniz kurdu bir korsandır! Dedi.

Sonra biraz düşündü yine sözüne başladı:

— Sana birşey söyliyeyim mi Doğan bırak bu işleri! Her şeye burnunu sokma! Elin sırtına inen sopadan sana ne? Bana ne??.

Çocuğun gözlerinde bir şimşek çaktı.

— Fakat Turgutçuğum, dedi, ben dün akşam da o yerdeydim.Pencere de açıktı, dayak atan Çinli ile dayak yiyen zavallının sesleri apaçık duyuluyordu. Dayağı yiyen, sanırım, bir Türk çocuğu olacak.

— Türk mü? Türk çocuğu mu dedin? Bu olamaz. Çünkü hiç bir Türk Çinlilerin pis gemisine binmez! ve onların yanında çalışmaz.

— Ne isterseniz deyin, Çiliçank dediğ adamın çongunda dayak yiyen adaı bir Türk çocuğudur. Beşdümen gözlni, kararmış sulara dikti:

— Doğruysa çok kötü diye söylendi. Sonra yüksek sesle: "Biz bu işlere burnumuzu sokanayız, dedi. Herşeyden evvel izim gün görmüş kaptanın Çili-çank birçok alım satım işleri var. Sonra ı şeytan yavrusu adamlarla uğraşılmz! Sen şimdi gördüklerini unut Doğan! san başını belâya sokmak istemezs çok defa görmeden işitmeden yaşaması erektir. Bu da öyle birşey olaçak sarım!

Konuşmları burada bitti. Başdümen kamarasına çekildi,Doğan güvertede kaldı. Dalgar hep önceki sesi çıkartarak Kırlangıcın kaburgalarında hışırdıyarak kırılıyor, uzktan kentin boğuk gürültüsü duyuluyr, sıcak günün tersine olarak esen rin bir yel çocuğun alnını okşuyurdu. caba Başdümenden izin almadan gemlen uzaklaşamaz mıydı?. Evet gemiden bir sandal ayırmanın kolayı yoktu, limnda birçok Hintli kayıkları dolaşıyordu. Bunlardan bir tanesini kiralamak or birşey değildi.

Doğan bunlaı düşünürken güvertede canlı olarak imsecikler yoktu. Yavaşça geminin yanından sarkan ip merdivenden aşağıya süzüldü. Suyun yüzüne kadar inerek çeresine bakındı.

Yakındaki gemierden birisinden çabu ak bir sandal ayrılarak yaklaştı ve yerlinin kaba sesi duyuldu:

— Emriniz sahip [1] ?!

— Arkadaş, bir iki saat içinde sandalını bana yerebili misin? İşte para Fakat ben yalnız gideceğim. Yarın sandalını bu merdivenin altında bulursun!

— Baş üstüne sahipi Şeytanın çırası yolunuzu aydınlatsın! Buyurun, dedi.

[1] Çank — çeşit çeşit büyüklükte Çin gemisi iki, direkli hasırdan örülmüş çift yelgekenli olurlar.

[1] Sahip — Efendim! Demektir.

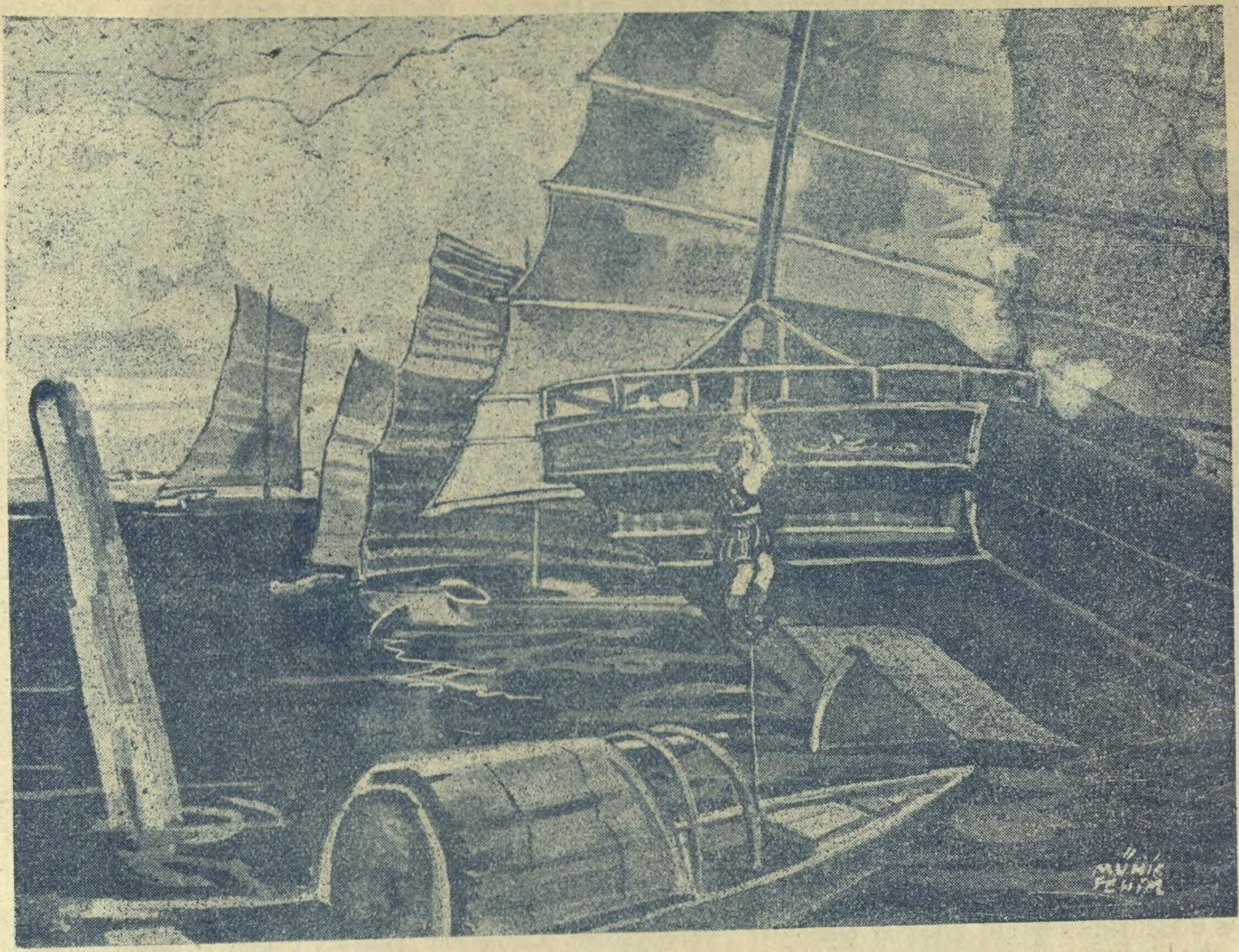

Güvertede kimsecikler yoktu. DOĞAN yavaşca gemiden sarkınarak ip merdivenden aşağı süzüldü.

—Sağ ol,şimdi lûtfen gidin,bakalım.

Hintli çevik bir hareketle ilk gördüğü bir sandala atladı ve bir iki göz kırpışı içinde yok oldu, karanlıklara gömüldü, gitti. Aradan çok geçmeden Doğan uğursuz kara Congun yanına kadar sokulmuş, güverteyi gözetlemiye koyulmuştu. Güvertede birkaç gölge vardı Gölgelerden birisi direğe dayanmış,başını önüne eğmişti. İnler gibi bir sesle tertemiz bir Türkçe ile:

— Su! Biraz su !! Diyordu.

Bu adam Çi-Li- Çank, ın kamçı ile döğdüğü çocuk olacaktı. Doğan birden bire haykırmak istedi. Fakat biraz düşündü, bu kaykırma faydasız ve tehlikeli olabirdi. Küreklerinden birisini havaya kaldırdı. Güvertedeki çocuk bu işmarı nasıl olsa görecekti.

Fakat görüp görmediği belli değildi. Biraz özenle bakınca korkusundan saçları dimdik oldu.

Güvertedeki Türk çocuğu kalın iplerle sımsıkı direğe bağlanmıştı. Bu sırada Congun güvertesinde bulunan gölgeler de gözden yok olmuştu. Doğan çabucak ne yapaçağını düşündü. Kedi gibi bir çeviklikle Congun güvertesine fırladı. Ortalıkta kimse yoktu. Direğe bağlı duran Türk çocuğunun iplerini bıçakla kesti. Çocuk, ipten kurtulunca bitkin bir sesle:

— Oooh! Çok yaşa! Tanrı senden kıvanç duysun diye inledi. Doğan:

— Sus! Dedi. Arkamdan gel.

Hiç bir tehlikeye rastlamadan Doğanın sandalına binmişlerdi.

Çevik çevik küreklere sarılarak uğursuz Conktan uzaklaştılar. Doğan:

— Yaşasın! Savaşı kazandık! Diye haykırdı.

Öteki çocuk kalkarak Doğanın boynuna sarıldı:

— Yaşadığım yıllarda benliğimi sana borçluyum ! Sen de İstanbullu musun ? Dedi.

— Evet, korkarım sen de İstanbullu sun !

— Öyle.. Öyle.. Ben de İstanbulluyum, Adım da Alptır.

— Oooh ne Âlâ ? Benim adım da Doğan... Fakat sen nasıl oldu da bu pis Çin gemisine girdin? Ne diye sana böyle bir tutsak gözile bakıyorlordı.

— Bunu size sonradan uzun uzadıya anlatırım. Bombayda bir liman polisi vadır sanırım... Hele şu Çi - Li - Çank denilen başı boşu onların eline bir vereyim de görsün adamın külünü göğe nasıl savururlarmış?!.

Alpın sesinde korkurnç bir kin duygusunun titrekliği vardı. Doğan:

— Dur bakalım, dedi, bir göz önce ses2iz sessiz limana ulaşmak gerek. Düşün bir kere Çi - Li - Çank yolumuza çıkarsa ne yaparız sonra?!

Bu adı duyunca Alpın sırtından soğuk bir ürperme geçti:

— Yok olurum. Beni çarçabuk öldürür!! Diye söylendi.

— Sen onun buyruğunda mı görünüyorsun, öyle mi yazılısın?

— Evet, öyle yazılıyım, onun tayfasıyım...

Öyleyse rastladığı yerde seni öldürebilir. Fakat, öyle kolay kolay ölmiyelim değil mi?

Sandal rıhtım duvarına doğru yaklaşıyordu. Rıhtım boyunda birçok gölgeler belirmişti. Atlı, arabalı bir sürü insan geziyordu. Bunların arasında İngiliz, Alman, Fransızlar yahudi gibi her budundan çeşit çeşit kimseler vardı.

Doğan :

— Burada kalalım, dedi, Merdiven buradadır. Ben çıkıp polis karakolunu bulayım!

Alp söz söyleyecek yerde Doğanın kolunu kopartacakmış gibi sıktı.

(Sonu var)

Avcı Baytekin Yaban Hayvanlar Arasında!..

1 — Avcı Baytekin kaplan, panter, aslan avcısıdır. Bir gün Malezya ormanlarında çadır kurmuş, yemeğini anıklarken arkasından bir kaplan kendisini güzetliyordu.

2 — Ooh.. Ne âlâ... Kaplana güzel bir yiyecek çıkmıştı.. Burnuna gelen kokuyu pek güzel tanıyordu.. Bu, insan kokusu idi. Çarçabuk dalların arkasına gizlendi... Atılmıya anıklandı.

3 — İlk fırsatı bulunca kaplan olanca kuvvetini toplayarak çelik bir yaydan fırlayan ok gibi Baytekinin üstüne atıdı. Ağzını açmış, pençelerini sıkmıştı.

4 — Fakat bıçağını yanından eksik etmeyen Baytekin okadar ansızın geriye döndü ki sağ eli bıçağını çekti ve çekmesile beraber kaplanın üzerine atılması bir oldu.

5 — Fakat kaplan pek kuyvetli idi. Baytekini çabucak güçlü pençelerile yere yatırdı. Lâkin bu yatırma cessur avcının işine yaradı. Ve bıçağını kaplanın karnına yapıştırı verdi.

6 — Böylece müthiş bir boğuşmadan sonra kaplan yere serilmişti, fakat Baytekinde de ne üst, ne baş kalmıştı. Ölü kaplan yerde yatıyordu, Baytekin ağaca dayanmıştı.

—Birdenbire sağ yönden:— İmdat!.. İmdat.. diye bir haykırış duydu. «Kimdir o ?.. » diye ses verdi, elindeki bıçağı sıkı sıkı kavradı ve bir yıldırım gibi ileri atıldı.

8 — Keskin bir ses bütün ormanı çınlattı. Baytekin bir de ne görsün, siyah bir Panter, kendi adamı Hitlinin üstüne saldırmamış mı ? Elinde uzun kamçısını tutuyordu.

9 — Panter ileri alıldı, lâkin Baytekin daha önce davranarak kamçıyı panterin vücudüne doladı. Kamçı hayvanın vücudünde şırak.. şırak öttü.. Panter geriledi.

10 — Vırtıcı hayvan şimdi sessiz duruyordu. Baytekin: Kara şeytan, ne bekliyorsun, bir daha ileri atılsana, diyor ve elindeki kamçıyle tetik bekliyordu.

11 — Panter gerileye gerileye ikinci bir gez Baytekine doğru atıldı. Kamçi da havada ikinci bir gez şakladı ve hayvanın pençelerine bir yılan gibi dolandı.

12 — Panter kızgınlığından küplere binmişti. Baytekin bu gibi yırtıcı hayvan avlarında edindiği alışkanlıkla pantare doğru yavaş yavaş ilerlemeğe başladı.

13 — Kamçının ilmiğini panterin kapkara ayağına öyle bir geçiriş geçirdi ki hayvan yere yuvarlandı, bağırmıya başladı.

14 — Yerden adamı kaldırarak omuzladı ve çok kıymetli bir av hayvanı olan panteri yerde sürüklemiye başladı. Fakat çadırına doğru ilerlerken bir tabanca karşısında birdenbire durakladı. İhtiyar yüzlü bir adam:
— Baytekin yerinden kıpırdama.. Kıpırdarsan ölürsün, diyordu.

15 — Baytekin: Vay, sizsiniz ha İngiliz dostum Robenson! Eee.. Ne söyliyeceksiniz, söyleyiniz bakalım.. İşte karşı karşıyayız, dedi. İhtiyar adam alayla: Vay siz de demek beni unutmadınız ha... Pek güzel Baytekin. Diyeceğim şu ki elinizdeki o panteri bana veaeceksiniz.

16 — İşittiğime göre, bir canbazhane sana bir kara panter için tam 8000 lira ara vermiş.. Bunu sana kolay bırakmıyacağımı helbet anlarsın..

17 — Peateri bana vereceksin.. Bu sözleri söylerken Hintli Baytekinin bıçağını çekerek kınından çıkardı ve eline aldı. Sonra Baytekinin omuzunda doğrularak bu bıçağı öyle bir ustalıkla İngilizin üzerine fırlattı ki bıçak doğru göğsüne saplandı.

18— Robensonun tabancası elinden düştü. Baytekin: Sana kolay kolay panter vermiyeceğini sanırım, anladın haydi, git, dedi. İngiliz «Bir daha sefere önce tabancamı süyleteceğim, sonra kendim knouşacağım» diye cevap verdi. Ayrıldı.

19— Hintli (Kolu) bıravoyu kazanmıştı. İkisi de çabucak panter için bir kafes yaptılar. Hayvanın pençelerini yukarı doğru güzelce bağladılar. Baytekin: — Kolucuğum, ben su arayacağım. diyerek ayrıldı.

20 — Su kovasını küçük bir kaynaktan dolduruyordu ki bütün ormanı çınlatan keskin bir çığlık işitti. Birdenbire başını kaldırdı, çevresini dinledi.

21 — Bir de ne görsün ?.. Koskocaman bir Goril beyaz bir Avrupalı genç kızın yanıbaşında dev azmanı gibi durmuyor mu ? Kız imdat... diye bağırıyordu.

22 — Baytekin ağaçlar altından Gorile doğru baharken azgın, yırtıcı hayvan birdenbire yerinden havaya fırladı ve genç avcının üstüne doğru kurşun gibi atıldı. — Sonu var —

Gelecek sayıda: Baytekin azılı Gorili alt edebllecek mi?.

Deniz Kurdu D

Bu ötkünç'ün içinde bir tek yabancı söz yoktur. Öz Tür

Bugünden dört yüz elli yıl önce yiğit Türk ulusunun yılmaz oğulları, Akdenizin anayurt yalılarını sarsan köpüklü dalgaları ve yabancı illerin geniş kapısı olan dumanlı gökbitimlerini çoktan tanımmışlardı. İzmir, Antalya, Bodrum kıyılarında sevgili atlarından inen Türkler, artık denizlerin dalgalarına binmek, uğultulu yeller, kasıp kavuran boralar ile yoldaş olmak çağının geldiğini yedi sekiz yüz yıl önceleri bile anlamışlardı.

Medine göçünden doksan yıl kadar sonra üst Afrikayı ellerine alıp Atlas Dışdenizi kıyısına varan bir Arap başbuğu, binmiş olduğu devesini dek denize sürmüş, ancak karşısında sonsuz suları, sayısız dalgaları görünce durmuştu. Yiğit Türkler ise Akdenizin kıyısına varınca orada durmadılar; sonsuz sular ve sayısız dalgalar onları durduramadı.

Geniş Evrenin doğusundan batısına kılıç sallayarak at sürmüş, adları sayılamaz kadar çok budunlar üstüne beylikler kurmuş olan Türk için Akdeniz bir içim su idi. Akdeniz Türkün yolunu kapamıyor, işin doğrusu ona yiğitlik için daha geniş bir yol açıyordu. Çünkü her kara yolu ancak bir iki yabancı yurda gitmekle beraber, Akdeniz ise sayısız yurtlara, en zengin ve en güçlü ülkelere giden bir yoldu. Akdenizin çevresinde Yunanistan, Venedik, İtalya, Fransa, İspanya gibi o çağların en şenlikli, saraylı ve altınlı kalabalık ülküleri vardı; hele Afrikanın Akdeniz yalıları; Tunus, Cezayir, Trablus, Bingazi, Fas gibi yalgılı ve gökleri kaygile çarptıran illerin sıra ile dizildiği yerlerdi. Altıntozu, fildişi, devekuşu tüyü: aslan, kaplan derileri, canlı aslanlar, kalın dudaklı uzun boylu kapkara köleler binlerce yıldanberi Afrikanın bu uzak, bilinmeyen ülkelerinden geliyordu...

Daha sonra, Akdenizin batı ucundaki dar bir boğazdan sonsuz bir "Dış deniz,, e çıkıldığı, oradan yıldız yönlerine gidildikçe ismi duyulmamış firenk ülkelerine varılacağı söylenmekte idi.

Bütün bunlar büyük işlere atılmağa, savaş, dalaş içinde üst gelmeğe alışmış, bunun için yaratılmış atılgan bir ulusun gönlünü çarptırmağa, kanını kaynatmağa yetmez mi?

Türkler de Akdenizin Doğu yalılarında yerleşince işte böylece kendi gönüllerinin de, tıpkı karşılarına çıkan coşkun dalgalar gibi çarpınmağa, kanlarının kaynamağa başladığını duydular... Biraz sonra acunda en korkunç, en usta at binicisi olan Türklerin en korkunç, en usta gemicileri olduğunu bütün budunlar şaşırarak gördüler.

Biz buradan bu işin nasıl olup bittiğini, nasıl kanlı savaşlar, babayeğitçe kavgalarla bütün dünyaya gösterildiğini uzun uzadıya yazacak değiliz. Çünkü bu küçük yazımızda ünlü işleri anlatacak yer yoktur.

Şunu söyliyelim ki: Anadoluda, Rumelide Türk kağanlığı kurulup ta bin senelik Gündoğusu Romalı kağanlığının göbeği olan İstanbul Türk bayrağı altına geçtikten sonra Anadolu Türklerinin Akdenizde dolaşmaları daha çoğalmış, Türk bayrağı bu denizin doğu yanından batı yalılarına doğru daha çok uzaklaşmağa başlamıştı. İşin şaşılacak yeri şu idi ki: Akdenizde kan y dolaştıran gemiler o zam ratorluğunun donanması içinde Kağanlığın beyli yordu. Bu gemiler birnic kendi paralarile yaptır yelkenli, kürekli tekneler kıyısında yaşayan Türkle gibi bir takımları da böy rına topladıkları kan Akdenizin geniş göğsün lerine, Avrupa yalıların savaş yaşayışı geçiriyorl o çağlardaki Türk hak başka, gemilerini bile kovmağa çalışırdı. Kağa nanmaları, korsanları i deniz aslanlarının gücü tererek yardım isterdi. deniz başbuğları anayur denizde Türklüğün kes gösterirlerdi.

Bundan dört yüz ell sanlarından Kemal ve kıyılarına kadar giderek malarının gözüne soku Hayrettinin büyük karde Tunus kıyılarını Fransa, donanmalarından koruma leşmişti. Bunlardan baş Murat Reis, Kurtoğlu

AFACAN ACUN

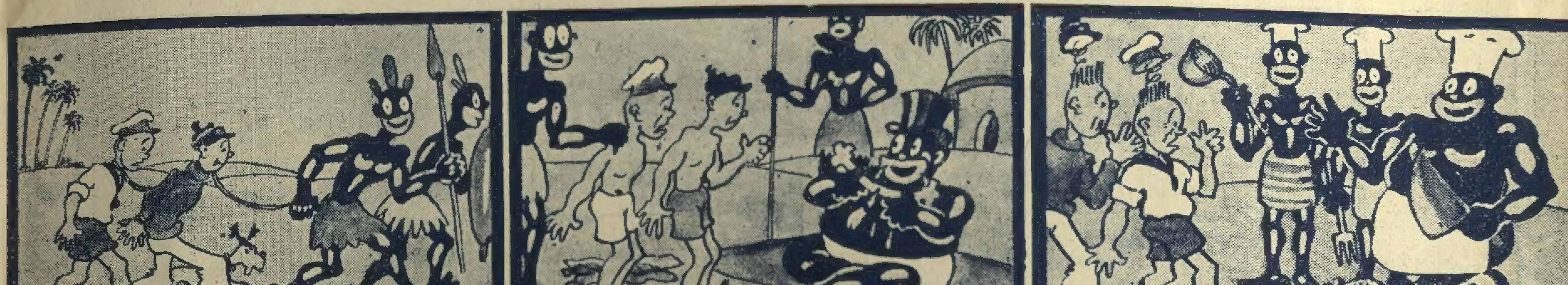

— 1 Afacanla Topuz Acun yolculuğuna çıkmışlardı. Bir çöle düşmüşler ve insan yiyen Zencilere yakalanmışlardı. Şimdi ikisini de büyücünün önüne kötürüyorlardı. Afacanla Topuzun işi pek götüydü.

— 2 Büyücübaşı insan kemiklerinden fala bakarak bu iki beyaz çocuğun piliç gibi kızartmaya mı, yoksa çorbaya mı yarayacağını anlamak için fala bakıyordu. En sonra çorbaya yarayacağını söyledi.

3 — Afacanla Topuzu Aşçıbaşıy götürdüler. Arapların yüzleri seviç için deydi.

Kocaman bıcağı gören Afacanl Topuzun tüyleri ürperdi.

eli Bayram

e yazılmıştır. Yazan: *Ali Rıza Seyfi*

Türk bayrağını yeğitce
ok kuvvetli Türk impe-
değildi, o gemilerin
şbuğları buyruk vermi-
ürk deniz başbuğlarının
küçük ve çok yörük
Anadolunun Ege denizi
niz alış verişi yaptıkları
emiler yaptırarak başla-
şler, kılıç yoldaşlarile
lıyorlar, Avrupa gemi-
aldırarak gece, gündüz,
Bunlara Türk hakanlığı,
iç yardım etmedikten
r, anayurt kıyılarından
sıkıştığı ve Avrupa do-
raşmadığı çağlarda bu
ekle, onlara saygı gös-
öyle olunca yiğit Türk
yardımına koşarlar, Ak-
yalçın kılıcı olduklarını

önce işte bu Türk kor-
Reisler İspanya, Fransa
bayrağını yağın donan-
rdı. General Barbaros
siz babayiğit Oruç Reis
ya, Ceneve ve Venedik
ere Tunus limanına yer-
ydı Reis, Sinan Reis,
hitir Reis, Turgut Reis

gibi Türk deniz yiğitleri her biri on on beş gemilik filolarla dolaşarak Avrupa yalılarını İtalya, Fransa, İspanya, Venedik şarlarını yakıp yıkmaktaydiler. Artık Akdeniz bir (Türk Gölü) olmuştu. Türk denizcilerinin eline düşmeden limanlarına yetişebilen gemi kaptanları, yolcuları kiliselerde mumlar yakarak Tanrılarına yalvarırlardı.

Bu saydığımız büyük korsanlardan Oruç Reisle kardeşi Hızır Reis, sonradan Barbaros Hayrettinin Cezayir ülkesini, Turgut Reisin Trablus Garp ülkesini, Kılıç Ali Reisin Tunus topraklarını yani üç dört Kağanlık yeri nasıl aldıklarını sonra da yine Türk anayurdunua armağan eylemiş olduğunu (Ötkünç) lerde uzun uzadıya okuyoruz.

Yukarıda dediğimiz gibi biz burada bu bitmez tükenmez babayiğitin ötküncünü yazacak değiliz, biz bu yüzlerde ancak Turgut Reisin yoldaşlarından çıraklarından (Deli Bayram Reis) in Avrupalılara, hele Cenevelilere oynadığı oyunlardan birini anlatacağız.

Bizim (Deli Bayram) ın adını, sanını Türk tarihlerinde bulmak güçtür; eski Osmanlı Kağanlığının tarihleri Türk ulusunu ezmekten başka bir iş yapmıyan Padişahlara dalkavukluk etmekten başka ne yazmışlardır ki ?

Deli Bayram, Turgutun en parlak, en ateşli çağlarında Türkiyenin Edremit yalılarından belli başlı deniz korularımızı alış veriş gemilerimizdeki savaşçı tüfekçi çerileri yetiştiren Kazdağı eteklerindeki köyünden pek küçük iken ayrılmış, bıyıkları daha terlemeden Türklüğün Akdenizde yalçın kılıcı olan Turgudun çırakları arasına karışmıştı.

Denebilir ki: en yılgın yaşayış, savaş adamı olan Turgutun elini öpüp bu ölüm kardeşliğine giren, yeğitlik antını içen uzunca boylu, ince yapılı çocuğun çakır alevlerle tutuşan gözlerine baktığı gün Akdenizde Türk yılmaz bir yürek, kırılmaz bir kılıç daha kazanılacağını anlamıştı. — Daha Var —

YOLCULUĞUNDA

— İkisini de çarçabuk tepsilerin
için koydular. Dikkulağı bile bir tepsi
ye rleştirdiler. Güle oynıya çorba yap-
mıy götürdüler. İkisi de göz yaşlarile
ağlı rdu. Dikkulak ta boynu bükük dü-
şün ordu.

5 — Aşçıbaşı önce Afacanı kazanın içine attı. Yamağı da ateşi kocaman dudaklarile bir körük gibi üflüyordu. Ağzı öyle sulanmıştı ki üflemeyi de şaşırıyor. Ve yakaladıkları avların biran önce pişmesini istiyordu.

6 — Topuzu da kazana koyduktan sonra hoplayıp zıplamıya başladılar. Kazanın çevresinde dönüyorlar. Haykırışıyorlardı. Bizimkilerse sıcak yerde Alınlarından soğuk terler döküyorlardı.
— Daha var —

MONOLOĞ

Afacanın sünnet düğünü

Bu nasıl döğün!. Bu nasıl eğlence, bir türlü kafam almadı. Bir türlü de almıyacak! Bayram, düğün deyince insanın aklına bayrak, muzıka, şenlik geliyor. Gülen günler geliyor.

Fakat bu sünnet düğünü değil adamakıllı, tuzlu biberli, can yakan bir şey. Nur topu gibi çocukları zorla yatağa düşer, günlerce ördekler gibi badi, badi yürür.. Sonra vur patlasın, çal oynasın... Geliyorum savul... Zurna davul, gül, oyna!.. Âdet böyleymiş.

Peki ama, neden apandisitten ameliyat olurken, böbreklerden taş çıkarılırken düğün yapılmıyor. O zamanda pek alâ yapılır.

Hastahaneler tiyatro... Doktorlar aktör olur. Olur biter.

Bizim hareketimizi saçma bulan büyükler, kendi saçmalarını da toplasalar hesap etseler... Dünyada tavşan bırakmıyacak kadar saçma elde ederlerdi. Birer meşhur avcı olurlardı. Kısa keseyim, yine gevezeliği yapıştırırlar.

Size, sünnet belâsını nasıl atlattım? Onu anlatayım. Biz Kayayla beraber sünnet olmuştuk. Günlerce evvel hazırlık başladı. Yeni elbiseler, gecelikler, terlikler, yataklar, karyolalar hazırlandı. Koca, koca kazanlar, çatallar, kaşıklar. Bizim ev kalabalık yatımekteplerinin aşhanesine döndü.

Biz mahallede birer kahraman gibi dolaşıyorduk. Daha evvel sünnet olan arkadaşlardan türlü masallar dinliyorduk. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Kimi "hiç acımadı, diyor.,, "Kimi gözümden yaş geldi ama gık bile demedim,, diyordu. Biri ben [yaşasın Cümhuriyet] diye bağırdım dedi. Ne münasebet, hiç sünnet olurken böyle bağrılır mı?. Ama kurnaz çocuk. Belki de aman diye bağıracağına öyle bağırmış olacak.

Ne ise uzatmıyalım. O gün geldi, çattı. Sabahleyin bizi süslediler, püslediler. Cici bici elbiseler, başta: Altınlı, Elmaslı, şaplı boncuklu bir takke, ceketimizde yine altınlı, boncuklu, elmaslı omuzdan atma çaprası bir şal. Bu halde bizi bir yabancı görse ya bir Prens zannederdi. Ya prenses.. Fakat ben bir palyaçoya benzediğimizi pek alâ biliyordum. Hele Kayayı sormayın. Yüzü esmer, yağlı kara olduğu için tıpkı Hint racalarını andırıyordu.

Büyük annem: Baktı.. Baktı.. (*Kocakarı taklidi yaparak*)

— Tuu... Tuu.. Tuu.. Kırk bir buçuk kerre maşallah.. Rabbimin birliğine emanet, ne de yaraştı. Diye yüzüme tükürdü. Eski insanlar demek, beğendiği şeylerin üzerinede tükürürlermiş.

Ben şaka olsun diye:

— Büyük anne, şu takkenin üstüne bir de kaz tüyü dikelim de iş tamam olsun dedim. Büyük annem kızdı.

— Haydi münasebetsiz!. Sen donanma gelini misin?. Maskara mısın?.

— Ee.. Aşağı yukarı bu kıyafetle onlara benziyoruz. Dedim.

— Haydi.. Haydi günaha girme, kâfir yaramaz. Dedi.

Sonra bu canım kıyafetle kapıda bekliyen arabaya bindik.. Ben şöyle bir kuruldum.

Kaya da benden aşağı değil, ayak ayak üstüne attı. Küçük dağları ben yarattım. Büyükler de babamdan kaldı gibilerde kuruldu. Takkeleri öne eğdik. Değme keyfimize. İstanbulun güzel yerlerini dolaştık. Öğleden sonra eve döndüğümüz zaman şaşırdık. Kendimizi Fatih-Harbiye tramvaylarında veya Tünelde sandık. Bir kalabalık, bir kalabalık iğne atsan yere düşmiyecek. Kadın, erkek, çoluk, çocuk, çengi, çalgı, gürültü engindi.

— Geliyorlar... Geliyorlar! Diye sesler dolaştı.

Ben galiba davetlilerden meşhur bir zat geliyor diyerek etrafıma bakındım. Kim olsa beğenirsiniz?. Meğer bizmişiz!. Kaya bey, Afacan beyefendi hazretleri!

Sünnet düğünü oyununun kurban aktorleri,

Kayaya sordum:

— Nasılsın?..

— A... Ben hiç korkmıyorum.. Dedi, dedi Ama:

Çeneleri, kışın suya düşmüş tazı gibi birbirine vuruyordu.

—Ben de hani korkmuyorum amma, ne olacak diye merak ediyordum. dedim.

Biraz sonra yanıma ağabeyim geldi:

— Nasılsın Afacan?. Korkuyor musun?..

— Yok canım. Korkacak ne var!

— Aferin sen yarın asker olacaksın. İnsan böyle şeyden korkar mı hiç?... Hem bugün kurdelâ bağlayacaklar. Asıl sünnet yarın!..

— Ne vakit olursa olsun ben hazırım. dedim. Amma: içimden de bir oh çektim. Demek bugün sünnet yok, yarına kadar da ben kendimi alıştırırım.

Bizi bir odaya aldılar. Hazırladılar. Başta yine o meşhur takke, üstte entari, ayakta pantofla; müsamerede hanım teyze rolüne çıkar gibi sallana, sallana seyirciler karşısına çıktım. Herkes bize kasaba götürülen koyuna bakar gibi acıyarak bakıyordu. Şöyle bir bahçeye indim. Etrafta ne görsem, hep o acı bakış!...

Bizim koca Samur sanki işi biliyormuş gibi: "Vay... Vay... V...,, dedi.

Köpek; işi çakmış gibi, ağzını açtı kapadı..

— Ha... Hımm... dedi.

Kümeste ördekler, daha yufka yürekli olduklarından:

— Vah.... Vah.... Vah... Vah....

Diye çığlığı bastılar.

Kazlar: Çok bilmiş kocakarılar gibi bu yaygarayı bastırmak, işi çaktırmamak istiyor:

— Sus.... Sus.... diyerek, etrafa çıkışıyorlardı.

Baba hindi benim elimden çektiklerinin öcünü almak için kabarmış, seni gidi, der gibi:

— Gulu gulu gulu gulu.... diye bağırarak bu hale seviniyordu.

Ben de iki elimle entarimi yelpaze gibi yaparak onun taklidini yapmağa başladım.. Bu sırada yüksek sesler beni çağırıyordu...

— Afacan!.... Afacan!....

Ha... Demek iş tamam. Vakit geldi. "Haydi bakalım koca Afacan, şimdiye kadar bin vartadan kurtuldun.. Bakalım bunu nasıl atlatacaksın?..

Yalnız kalbim üç buçuk atıyordu.

Korka çekine doktorun karşısına çıktım:

Ne...?... Bir de ne göreyim!.. Ligen-

ler, bıçaklar, pamuklar, gazlı bezler, makaslar, tentürdiyot, ecza şişeleri... Burası mis gibi hastahane kokuyor.

Doktor bana baktı, yüksek sesle:

— O.. Maşallah! Baksanıza.. Bu aslan hiç korkar mı? dedi.

Cesaret vereyim derken doktorda bizi hayvana benzetti. Kızdım. Fakat belli etmedim. Şaka değil adamın elinde bıçak; kızarsa kurdelâ bağlayacağına başka iş yapar..

Derken iki kuvvetli el kelepçe gibi kollarıma sarıldı. İki kuvvetli el de ayaklarımdan tuttu.

Allah.. Allah bu nasıl iş? Bunlar beygir mi nallayacaklar?.. Kurdelâ mı bağlayacaklar, bizi çarmıha mı gerecekler?. diye düşünürken dışarıda bir gürültü koptu.

Çalgıcılar, delirmiş gibi çalıyordu, defin patlayacak, telleri kopacaktı... İş tamam, bunların hepsi kaçırdı. Şimdi doktor da kaçırsa demeğe kalmadı. Müthiş bir acı.. Ben dişlerimi sıka, sıka:

— Aman doktor bey, kurdelâyı fazla sıktın, biraz gevşet.... diye bağırdım. Cevap olarak kahkaha, arkadan daha fena bir acı daha.. Sonra beni serbest bıraktılar...

— Haydi geçmiş olsun.. Oldu.. Aferin işte bu kadar.

Vay canına bizi atlatdılar. Kurdelâ. Murdelâ derken sünnet oldu bitti. Dışarı çıkarken Kayaya baktım. Kurbankoç gibi acı acı beni seyrediyordu. Görünce.. Me.. Diye bağıracak sandım. Ondan sonra bir kaç badi badi yörümek.. Sonra doğru yatağa.. Adı nedir düğün? Nasıl düğün, sorma geç düğünü.. 23 Niaan çocuk bayramında tekrar çocuk mebus olursam ilk işim Sağlık Bakanlığına bir takrir vermek olacak. Ya bu sünnet denilen belâyı zavallı çocukların başından kaldıracağım. Yahut ta diğer ameliyatlarda düğün dernek yapılmasını istiyeceğim.. İster misin bana kızsınlar da bir daha sünnet etsinler. Yaparlar mı yaparlar. Öyle ise ne takrir verir, ne de lâfını açarım. Hiç bir şey yapmam, ben çektim, varsın başka Afancanlar da bu acıyı görsünler.

Şarlo Afrikada No. 1

1 — Şarlo Afrikada yamyamların eline düşmüştü. Şu var ki kolayını bulup zabit urubası giyerek zenciler arasında birdenbire parladı, kendisini kral yapmıya kalktılar. Artık işi iş, kaşığı gümüştü. Arkadaşı beş karışı balina gemisinden çağırtarak kendisine " Ata Bey „ yaptı. Asker Şarloya bir Tanrı gibi tapıyorlardı. Elinde iki tabanca vardı. Bununla Ormana ava gidilecekti.

Şarlo cıgara içmeye dalmıştı, tabancalardan birini arkasına uzattı. Geriye dönünce bir de ne görsün?.. Bir yaban gorili ile karşı karşıya değil mi? Şarlo şaşırdı, kaldı.

— 2 Kaçmıya başladı. Goril de elinde tabanca Şarloyu kovalıyordu. Zenci ağacın arkasına saklanmıştı. Korkudan ne yapacağını bilmiyordu. Koştular, koştular. Ağacın çevresini dört döndüler. Şarlo birdenbire durdu. Tabancayı gorile dikti. İşe bakın ki goril de tabancayı Şarloya dikti. Şarlo bağırdıkça goril de bağırıyordu. Şarlo tabancayı indirince, goril de indiriyordu. Sanki Şarloyu yansılayordu. Korkudan tirtir titreyen zenci yere yatmış, ne olacak diye yürek çarpıntısı içinde bekliyordu.

3 — Şarlo maymunların pek yanşak olduğunu bildiği için tabancayı çarçabuk başına götürdü. Goril de bunu yaptı. Şarlo tabancanın tetiğini çeker gibi yapınca goril hiç durmadı, çekti, yalnız, çekmesile beraber tabancanın — Pat.. etmesi bir oldu. Gorilin acı acı haykırdığı duyuldu. Yere yuvarlandı. Ooh. Şarlo büyük bir ölümden kurtulmuştu. Arap ta gorilin üstünde bir rumba türküsile oynayıp duruyordu.

— Bitmedi —

Perili Köşk

— **Afacanın Manzum Hikâyeleri** — Yazan: *(Necdet Rüştü)*

Bir salonda konuştum Afacanla dün gece,
Sonsuz kahkahalarla, katıldım bütün gece:
Bu sevimli çocuğu görseydiniz ne şendi,
Gülünçlü masallarla, kederimizi yendi!..
Oturduğumuz yerde biz ikiye büküldük:
Öyle kahkaha attık, öyle sürekli güldük!..
Sizin de tasanızı bir kenara atayım,
Bu komik masallardan birini anlatayım!..
Afacan.. Bu şen çocuk, bu sevimli geveze,
Dün gece başlamıştı işte şöylece söze:
— Geçen sene, tatilde, biz de bir köye gittik,
Kiralık bir köşk bulduk, güzelliğine bittik:
Bakıyor civardaki bütün dağa, ovaya,
Benziyordu kuşların yaptığı bir yuvaya!.
Babam bu güzel köşkü tam tutacağı zaman,
Biri dedi: «Efendi!.. Ne yapıyorsun, aman:
«El atmıştır periler, ecinniler bu köşke,
«Bir ay geçmeden dersin: Ah tutmasaydım keşke!»
Babam bir an düşündü. Bu sözü işitince,
Fakat bense düşmüştüm birdenbire sevince,
Dedim ki: Boş şeylerdir cin, peri, cadı bence,
Onlarla uğraşırız, çıkar bize eğlence!..
Ne diyordum; düşündü babam ilk önce biraz,
Sonra gülüp dedi ki: «Böyle palavra olmaz,
«Böyle köşk kaçırılmaz, kunturatı yaparım,
«Eğer peri çıkarsa bastonumu kaparım!...»
Sözü uzatmıyalım: O hafta güle, seve
Eşyaları taşıyıp, hemen yerleştik eve!..
«Sakın söyleme!..» diye babam tenbih etmişti,
Ninemin kulağına fakat haber gitmişti:
Bir korku kaplamıştı bu zavallı kadını,
Çıkaramaz olmuştu güzel köşkün tadını:
Geceleri kapanıp onada her saniye,
Okuyup üflüyordu, periler gitsin, diye!..
Ninemin korkusile ben alay ediyordum:
«Cine inanılır mı bu zamanda?» diyordum!..
Odasının her yeri tütsüler kokuyordu,
Şu uydurma duayı her gece okuyordu:

Gece vakti periler Kafdağına geriler!.. Görünürlerse eğer, Bu dua onları yer!.. Tütsülerle beraber, Gönderiyorum haber: Tekin olmalı heryer! Gece vakti periler, Kafdağına geriler!..	Tütsü eve dolmalı, Cinler uslu olmalı, Hortlaklar da solmalı, Cadılar saç yolmalı, Bizim ev kurtulmalı, Herkes rahat bulmalı!. Bu dua onları yer, gece vakti periler Kafdağına geriler!..

Ninem okuya dursun bu manasız duayı,
Rahat. sessiz geçmişti tatilimin ilk ayı!..
Fakat: yatağa girip yatıyorken erkence,
Acı bir çığlık duydum, aşağıda bir gece,
Koştuk: İhtiyar dadım sofada bayılmıştı,
İri bir bohça gibi ortaya yayılmıştı!..
«Bir şey görmüş olmasın dışarıda?» diyerek,
Pencereye yaklaştık hepimiz ürkek ürkek!..
O lâhzada topumuz birden korkuya düştük,
Köşke musallat olan bu periyi görmüştük
Evet: Beyaz bir hayal bahçede duruyordu,
Ağzından da bir kızıl alev savuruyordu!..
Ben biraz afalladım, ninemin rengi soldu,
Babam gitmek istedi, annem de mani oldu!..
On dakika sürmüştü ancak bu korkulu hal,
Nihayet yavaş yavaş gidip kayboldu hayal!..
Herkes yatağa girdi titreyerek o gece,
Fakat buna inanmak kabil değildi bence:
Hep uadurma şeylerdi çünkü peri de, cin de,
İnsan parmağı vardı mutlak işin içinde!..

. . . .

Bize ertesi gece cin yine görünmüştü,
Yine her tarafına bir kefen bürünmüştü!..
Ağzından alev saçtı eve doğru bir zaman,
Yavaş yavaş kayboldu yine geldiği yoldan!..

. . . .

Fakat beşinci gece cin eve yaklaşırken
Acı acı bağırıp yere gömüldü birden:
Çünkü: Geldiği yolu eyice keşfedip ben
Koskocaman bir çukur kazdırmıştım gündüzden!
Atılıp cini tuttuk, tuzakta tilki gibi,
Kim desem beğenirsin: Bizim köşkün sahibi!..
Babam güçlü kollarla herifi sarıyordu,
O da: «Bırakın!..» diye bize yalvarıyordu!.
Böyle enseleyince biz perinin aslını
Nihayet öğrenmiştik işin gülünç faslını:
Beyaz görünüyormuş bir çarşafla her yeri,
Ağzında tutuyormuş elektrik feneri!..
Herif ustası olmuş kaç senedir bu işin:
Bütün yaz kirasını bizden almıştı peşin,
Maksadı korkutarak bizi de kaçırmakmış,
Yine bir başkasına verip para kırmakmış!..
Dedim: «Ya götürürüm seni şimdi merkeze,
«Yahut beş sene için imza verirsin bize!..»
Çaresiz imza etti kâğıdı ürkek, ürkek:
«Beş yılın kirasını peşin aldım!..» diyerek!
Biz keyif çatacağız şimdi bu evde beş yaz,
Siz de misafir gelin, Böyle safa bulunmaz!

Anladı Maşallah

Veliye hocası sordu:

— Uyumak işinin geçmişi nasıldır Veli?

— ?!!

— Peki çocuğum mesela uyuyup ta uyansan bunu yaptığını karşındaki adama nasıl anlatırsın?-

— Sabah şerifler hayırlar olsun efendim derim.

Biraz gülelim

Bizim Cabi Efendi biraz atıcıdır, amma, tatlı yalan savurur. Geçen gün matbaada konuşuyorduk. Bize fillerin zekâsından anlatıyordu. Dedi ki:

“10-15 yıl kadar var, ben o zamanlar Afrikada avlanırdım. Birgün çalılar arasında ansızın bir çığlık işittim. Bu, sanki yaralı bir hayvan sadasına benziyordu. İlerledim, bir de ne göreyim?. Bir yavru fil, hemen hemen bir sıpa kadar ya var, ya yoktu, ayak tabanına batmış koca bir dikeni hortumile çıkarmıya uğraşmıyor mu?.. Ona yaklaştım, dikeni çıkardım, yaraya güzel bir pansuman da yaptım, yavru fil sevinerek yanımdan ayrıldı.

Seneler geçti. Bir gün bir canbazhaneye gitmiştim. Burada insana alışkın filler hünerler gösterecekti! Ben geride duruyordum. Hayvanlar içeri girmeye başlamışlardı. Birdenbire iri yarı bir filin beni dikiz ettiğini gördüm. Sonra bana doğru ilerledi, vallahi ister inanın, ister inanmayın, hortumunu uzatarak beni yerimden kaldırdı, doğru birinci mevki koltuklardan birisine bırakmadı mı?..

Biz:

— Neden, dedik.

Cabi Efendi ilâve etti:

— Meğer bu fil dikeni ayağından çıkardığım fil değil mi miş?

MASAL

Mavi Güvercin

İLKBAHAR gelmişti. Kırlarda çiçekler açılmış, ormanlardaki ağaçlar yeşil elbiselerini giymişlerdi. Acun o kadar güzelleşmişti ki insanlar gülüyor, kırlar gülüyor, her şey, her şey büyük bir sevinç içinde yüzüyordu. Yalnız prens Batu'nun canı sıkılıyordu. Kaşları çatılmış, suratı ekşimiş bir halde sarayının penceresinden kırlara bakıyor, canının neden sıkıldığını kendisi de bilmiyordu.

Yapılmadık hiç bir isteği, yerine getirilmedık hiç bir dileği olmadığı halde nedense böyle üzüntü içinde yüzüyor ve kıvançlı görünemiyordu. Prens Batu eğlensin diye yüzlerce çeşit oyuncak sarayın her çevresine serpilmişti. Fakat prens bunlara elini sürmiyor, sıkıntılı yüzle hep kırlara bakıyordu. Prens Batu yepyeni şeyler düşünüyor, yaban ülkelere doğru bir yolculuğa çıkarak acunda neler olup bittiğini görmeği tasarlayordu. Bu düşüncelerle kafası yorulmuştu. Birdenbire başını geriye çevirdi. Fakat çabucak yine pencereye döndü. Çünkü kulağına kanat sesleri gelmişti,pencereye bakınca mavi bir güvercin gördü. Çok güzel olan ve başında taç gibi altın tüyler bulunan bu kuşçağız pencerenin kenarına oturmuş hiç korkmadan Prensin yüzüne bakıyordu. Amma ne güzel, ne güzel bir mavi güvercindi bilseniz!.

Prensin ağzı açıkta kalmıştı. Kendi kendisine:

— Bir mavi güvercin ha?!. Diyordu. Prens çok haklıydı. Çünkü o zamana kadar hiç kimse mavi güvercin görmemişti. Bu kuşun parlak mavi tüyleri, altın tacı, derin sözlü gözleri, Batu'yu şaşırtmıştı.

— Ah güzel güvercinim! Diye elini uzattı. Kuşu yukalayarak odasına almak istedi, fakat tam bu sırada uzaklardan çok keskin bir ıslık sesi duyuldu. Zavallı güvercin kanatlarını açarak havalandı. Prens Batu'ya bir daha için için baktıktan sonra uzaklaşarak gözden kayboldu.

Batu taş kesilmiş gibi biraz durdu. Sonra birdenbire pencereden sarkarak acaba mavi güvercin nereye gitti diye sağa sola bakındı,fakat koy disen bul! ortalıkta ne güvercin vardı, ne müvercin!. Kuş uçmuş, kaybolmuştu. Prensin zamanında yalnız kara ve beyaz güvercinler vardı, mavi güvercin ise görülmüş şey değildi!.

Prens Batu aklını bu güzel kuşa kaptırdı. Artık içi tez duramıyordu. Annesine, babasına giderek:

— Güzel anneciğim, şeker babacığım! Dedi, ben mavi güvercini isterim!

Annesi ile Hakan babası:

— Sen merak etme, oğlum dediler, biz her tarafı araştırır, nasıl olsa sana bir mavi güvercin buluruz. Sen üzülme!

Bundan sonra baba çevreye en yiğit, en iyi atlılarından yüzlerce atlı gönderdi. Bir mavi güvercin bulup getirecek olana binlerce altın verecekine de söz verdi. Fakat bütün bu atlılar eli boş olarak döndüler ve acun yüzünde bir mavi güvercin olamayacağını, çünkü aramadıkları delik, girmedikleri kent (Şehir) kalmadığını söylediler.

Anne ile baba işkil içinde kalmışlardı. Acaba mavi güvercini bulmak için acun yüzünde daha nerelerini aramak gerekti?! Prensi bu merakından nasıl kurtaracaklardı. Bunlar böyle düşünürken Batu odalarına girerek:

— Güzel anneciğim, şeker babacığım!

Dedi, izin verirseniz mavi güvercini ben kendim arayıp bulayım!

Babası ile annesi birbirlerine baktılar. Hakan:

— Peki çocuğum, sen kendin ara! Dedi. Kendi kendilerine kalınca:

— Gider, arar, bulamaz; umudunu keser, içi açılır, diye seviniyorlardı.

Prens ertesi gün mavi atlastan güzel bir pelerin giyerek kar gibi beyaz bir atın sırtına atladı. Mavi güvercini bulmak üzere yola çıktı. Yanında babasının yiğit okçularından onatlı da vardı.

Az gittiler, uz gittiler, dere tepe düz gittile, büyük nehirlerden, derin ormanlardan, yalçın kayalıklardan geçtiler. Prens her rasladığı adama:

— Bu taraflarda bir mavi güvercin gördünüz mü? Diye sordu, herkes başını manalı manalı sallayarak:

— Hayır! Dedi.

Böylece aylar ayları kovaladı, en sonra bir gün Prens Batu derin bir uçurumun sonunda küçük bir ev gördü. Bu evceğiz, çevresindeki ağaçlarla göze görünmeyecek biçimde örtülmüştü. Prens bu eve yaklaştı. Yaklaşmasile beraber gözlerinin de faltaşı gibi açılması bir oldu. Gördüğü ev akıllara durgunluk verecek bir şeydi, bütün çikolatadan yapılmıştı, pencereleri şekerden, kapısı çörekten bir evdi, Prens Batu bunu görünce:

— Haaaa?!. Diye haykırdı, bu eve gözbağcı Çörekçi kadının evi olacak. Ben bunu duymuştum, şimdi aklıma geldi.

Yanındaki yiğit atlılar Prens Bartu'nun "Çörekçi kadın!„ sözünü duyar duymaz,

— İmdat!! Tanrım!! Sen yetiş!!!

Diye bağırdılar, atlarının başını geriye çevirerek var kuvvetile dört nala kaçmaya koyuldular. Biraz sonra gözden kayboldular.

Fakat Prens korku denilen bir şey bilmezdi. Atını sürdü, kapıya yaklaştı, büyük bir özenle kapıyı çaldı ve daha kapı açılmadan:

— İyi kalpli güzel Çörekçi kadın anne bu evde mi oturuyor? Diye seslendi.

Sözün doğrusunu söylemek gerekse Çörekçi kadın için söylenenler pek te iyi değildi. (Öteki yüze geçiniz)

Bu kadıncağız söylendiği kadar fenalık yapmazdı. Evet! Birisi evinin çikolatalarını kemirmeğe, yahut şeker pencirelerden birisini aşırmağa geldimiydi Çörekçi kudın çok hiddetlenir, gelenin başına olmadık hünerler dökerdi. Bunda da haklıydı. Çünkü hırsızlığa herkes kızar da Çörekçi kadın:

— Buyurun efendim, evimi afiyetle yiyin der mi?

Hele birisi kendisine «Cadıkarı» filân diye onu aşağlatacak söz söylemiydi vay haline! Fakat prens Batu onu:

— İyi kalpli, çörekçi kadın anne! Diye çağırdığından ihtiyar cadı kapısını gülerek açtı.

— Benim genç ve yakışıklı prensim ne istiyor? diye sordu.

Prens te:

— Ah sevgili çörekçi kadıncığım! diye cevap verdi. Ben bir mavi güvercin arıyorum, bunun nerede olduğunu bana haber verebilir misin?! Çörekçi kadın güldü:

— Ay! Ay! dedi, sen çok oluyorsun, başından büyük işlere karışmışsın! Fakat sen kibar bir çocuk olduğun için şimdiye kadar kimseye yapmadığım yardımı sana yapacağım, mavi güvercinin nerede olduğunu, nasıl ele geçirilebileceğini anlatacağım. Şimdi dinle beni, senin aradığın mavi güvercin Ejderler sarayı denilen bir yerde (Yılanlı Kadın) isminde bir büyücünün elindedir.

Bu gözbacı kadın mavi güvercini altından bir kafeste saklar. Şimdi sana anlatacaklarıma iyi kulak ver, sözlerimi unutma, yoksa sonun kötü olur.

"Ejderler sarayı" denilen saraya vardıktan sonra Yılanlı Kadın denilen büyücü senden sorar.

— Kızımla evlenir misin? Der. Sen bu söze hiç bir zaman: — Hayır! demiyeceksin! Sakın sakın ha!. Hayır dedin mi bir kerre, başına olmadık şeyler gelir. Sana bunu sorunca:

— Üç gün sonra kızınızla evlenirim! dersin. Bu sözü söyleyince seni rahat bırakırlar. Gece olunca gizlice yukarıya, yani sarayın kulesine çıkarsın. En yukarı katta mavi güvercin altından bir kafes içinde saklıdır. Fakat geceli, gündüzlü üç büyük yılan kafesin çevresinde nöbet bekler, kimseyi yaklaştırmazlar.

Sana şimdi üç tane tılsımlı taş veriyorum. Bunları iyi sakla, çünki canını ancak bunlarla kurtaracaksın.

Yılan ağzını açarak sana atılınca bu taşlardan birisini yılanın ağzından içeriye fırlatırsın! Taş ejderhanın ağzına girince bütün gövdesi taş kesilir. Herkesin derin uykuda olduğu bir sırada kafesi alır, kimseye görünmeden saraydan uzaklaşırsın! Artık kurtulduğunuzu iyice anlayınca güvercini kafesten çıkartır, üç defa gözlerine üflersin.. Güvercin çarçabuk güzel bir kız olur, artık ölünceye kadar senden ayrılmaz.

Çörekçi kadın bu sözleri söyledikten sonra prens Batu kendisine çok çok teşekkür ederek üç taş aldı ve büyük bir cesaretle yeni hedefine ulaşmak üzere yola çıktı. Yol çok uzundu. Bütün gün yürüdü. En sonunda ortalık karardığı vakit, uzaklarda ışıkları parıldayan "Ejderler sarayı" göründü. Prensin geldiği göreni saray uşakları çabucak koşarak karşıladılar.

Hanımları olan Yılanlı Kadın namına onu akşam yemeğine çağırdılar.

Prens uşaklar kâhyasının arkasından yürüyerek büyük bir yemek salonuna girdi. Elmaslar, inciler içinde yüzen bu salonda en ağır ipekli elbiselerini giyinmiş olan Yılanlı Kadın, Prens Batuyu büyük bir nezaketle karşıladı, binbir çeşit yemeklerle karnını doyuran Prens kahvesini içerken Yılanlı Kadın:

— Kimsiniz, buralarda ne arıyorsunuz? Diye sordu.

Prens büyük bir kurnazlıkla:

— İsmim güvercincidir. Babama kıymetli mallar almak için bu taraflarda zengin bir tüccar arıyorum! dedi.

Yemek yendikten sonra gözbacı Yılanlı Kadın prensi başka bir odaya götürdü. Bu salon yemek salonundan daha çok geniş, daha çok süslüydt. Bu salonda birbirinden güzel on tane genç kız vardı. Kızların en gösterişlisi olan ve parlak sarı gözlerinden renk renk ışıklar fışkıran bir kız vardı ki gözbacı Yılanlı kadının kızıydı. G5zbacı kadın prense çok büyük iltifatlar gösterdi, onu elinden geldigi kadar ağırladi, derken birdenbire:

— Bu kızla evlenmek ister misin? Diye sordu.

Prens Batunun gözleri gördüğü manzaralardan kamaşmiş, aklı darma dağınık olmuştu.

Prens Batu yazık ki Çörekçi kadının verdiği nasihatı unutmuştu. Yılanlı kadının sorgusuna cevap olarak alaylı bir sesle:

— Ben güzel mavi gözlü bir kızla evlenmek isterim, bu sarı çıyanı ne yapayım? dedi. Fakat daha sözünü bitirmeden olacaklar oldu. Tavandaki avize birdenbire müthiş bir patırdı ile söndü. Ortalık zifiri karanlık oldu. Derken aradan bir dakika geçmeden salonda tuhaf tılsımlı bir ışık belirdi. İşte o zaman prens Batu az daha korkudan küçük dilini yutacaktı. Çünki gördüğü güzel kızların Yılanlı Kadının hatta salondaki hizmetçilerin suratı değişmiş, hepsi Yılan kafalı olmuşlardı. Sivri dillerini çıkartıp çıkartıp içeriye geliyorlardı. Batu korkusundan kendisinden geçmiş ve bayılmıştı.

— Devamı var —

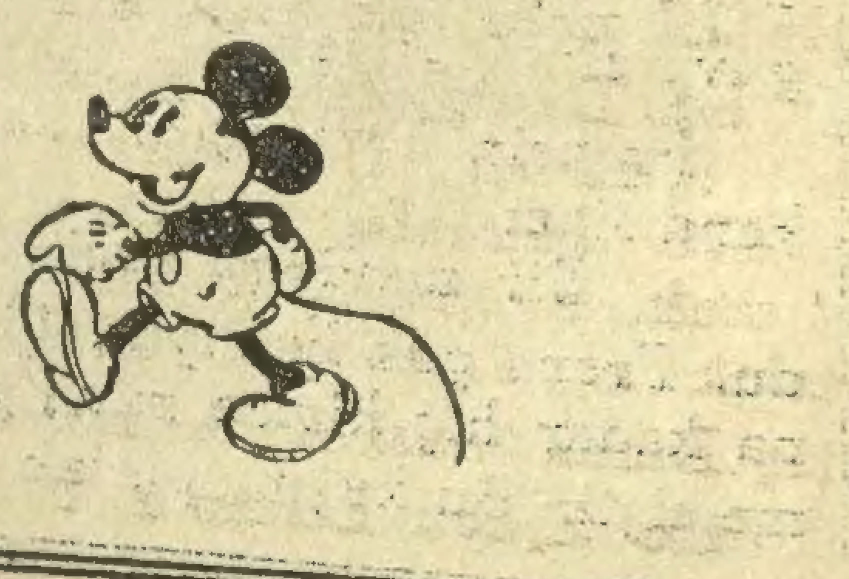

Şen Sözler

Şaka olsun diye bir zarfın üstüne «Türkiyede en budala adama» yazdık. tan sonra posta kututusuna attım.

— Peki, zarf dilediğin adama vardı mı?

— Ne gezer? Geriye getirip bana verdiler.

— Nasıl ingilizceyi öğrenebildin mi?

— Ne sanıyorsun ya; öğrendim hem de bülbül gibi konuşuyorum. Geçen yıl okadar fena konuşuyordum ki İngilizlerin ne söylediklerini anlıyamıyordum. Bu yıl okadar güzel söylüyorum ki şimdi İngilizler benim ne söylediğimi anliyamıyor.

Hapishane gardiyanı: — Sorma kardeş okadar canım sıkılıyor ki, seni bundan sekiz gün evvel salıvermelidim.

Mahpus — Üzülme be ağabey. Tekrar geldiğimde bu sekiz günü indiririrsin.

Muallim — Yedi elmayı üç çocuk arasında paylaştıracağını ne yapalım?

Talebe — Komposto yaparız efendim.

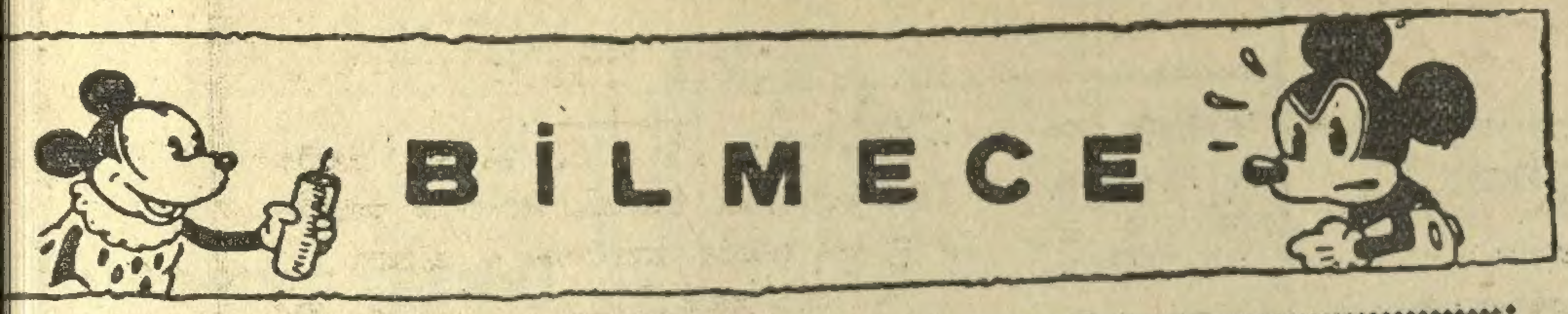

Bildirmece-1

Bu haftaki bilmecemiz hendeselidir. Hal varakalarına aşağıdaki kuponu ilâve ederek (*İst. posta kutusu 617 A F A C A N gazetesi 1 inci bilmece memuru*) adresine 3 hafta içinde gönderiniz.

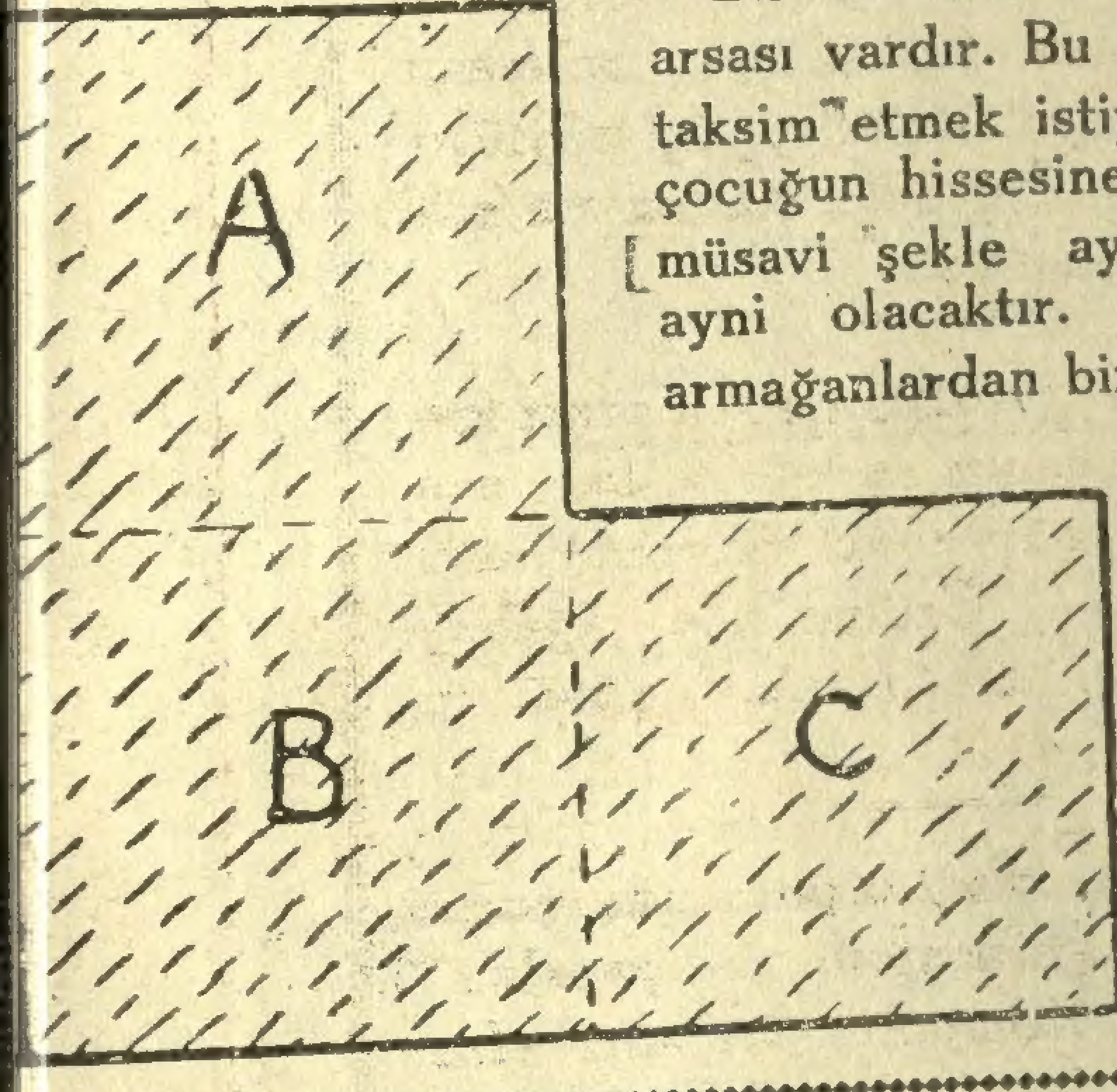

Bir babanın ABC şeklinde üç mürabbaya ayırdığı bir arsası vardır. Bu arsayı dört çocuğuna müsavi bir surette taksim etmek istiyor. O suretle ki bu arsa taksimi her çocuğun hissesine aynı toprak isabet edecek ve arsa dört müsavi şekle ayrılacaktır. Ayrılan şekiller birbirlerinin ayni olacaktır. Bilmeceyi doğru halledenler aşağıdaki armağanlardan birini kazanacaktır.

Birinciye: Yılbaşı tayyare piyankosu biletlerinden bir tane. *İkinciye*: Kıymetli ve zarif bir kol saati. *Üçüncüye* Elişi bir yün kazak. *Dördüncüye* kıymetli bir mürekkepli dolma kalem. 10 uncuya kadar: birer fıransızca Türkçe Lûgat 100 — üncüye kadar Şişe kolonya, ipekli mendil, Mikinin renkli resimleri, Şekerleme, ve sair zengin armağanlar dağıtılacaktır.

Bilmecede Kazananlar

107 numaralı kelimeli bilmecemizin halli : Balon-Macar-Balta-Adnan-Kurna-Altun-Bursa- idi.

Doğru yapanlar arasından hediye kazananların isimlerini yazıyoruz :

Bir Çift Kışlık Lâstik kazanan

Keşan İnönü ilk mek. s. 3 Ahmet B.

İki Sinema Bileti Kazan

İst. Terzilik ve Kürkçülük mektebinde A. 1 Sacide Hanım.

6 Aylık Abone Kazanan

İst. Kız Lisesi no. 447 Muzaffer Fa-ik Hanım.

DİKKAT: Birincilik, ikincilik, üçüncülük derecesi kazananlar gazetemizde neşredilmek üzere bize birer ufak fotoğraf göndermelidirlar.

Şekerleme Kazananlar

Samsun İnönü İk mek. s 4 no. 345 Cahit, Beyoğlu 29 uncu ilk mek. s 5 no. 129 Sabri, İst. Darüşşafaka lisesi s. 4 M. Sahir, Erzurum Cumhuriyet mek. s. 4 no. 476 Mustafa, Ankara Mimar Kemal mek. s. no. 370 Tali, Uluköy orta mek. s. 1 A- no. 186 Nermin, Kabataş Erkek lisesi s. A- no. 192 Sabri, İst. Vefa Erkek Lisesi s. 2 E- no. 932 Nevzat B. ve H. lar.

Hikâye Kitabı Kazananlar

Denizli Eski Müftü mah. Yetimağa sok. no. 11 Mahmut, Sarıyer 14üncü ilk mek. s. 4 no. 2 İskender, Galata aralık sok. 18 Epternos, İzmit orta mek. s. 3 no. 24 Nihat, Develi orta mek. s. 2 no. 20 G- Cengiz, Edirne Cumhuriyet mek. s. 2 no. 124 Orhan, Beyoğlu 17inci ilk mek. s. 5 no. 438 Şerafettin, İst. Sirkecipalas Mehmet, ıst, Yeniçarşı yokuşu Panayoti apart 1inci kat Hüseyin Sadi, İst. Darüşşafaka lisesi s. 4 no. 98 Celâl, Nişantaşı İngiliz erkek mek. s. 3 Fahir, İzmir Hurşidiye mah. Zühre sok. no. 25 Orhan Hayati B. H. lar.

Birer Çıkolata Kazananlar

Eskişehir Osmanlı Bankası müdürü oğlu Tofi, İst. Darüşşafaka lisesi s. 6 no. 324 Yaşar, İst. Erkek lisesi s. 1 A- no. 2 M. Sabri, Samatya Çınar karakolu karşısında no. 216 Behiye, Bursa Tophane ilk mek. s. 5 n. 206 Avni Adapazarı Postakolu memuru İhsan B. kızı Neclâ, İst. Kız lisesi no. 1166 Mensure, Samsun Antalya Ambarı şube şefi İzzet B. kızı Zuhal, Fatih Fevzi Paşa cad. Eski alipaşa tramvay d. yeri no. 5 Kâmran, Ankara Bilecik pazarı Sanayi cad. M. Halit B. oğlu Kemal, Beyazıt 6 ıncı ilk mek. s. 2 no. 246 Lâmia H. ve Beyler.

Bilmece kesiği III — I

Birer Çiçek Karti Kazananlar

Busa Necati bey enstitüsü s. 3 no. 7 Sıdıka, Yeşilköy 41inci ilk mek. s. 5 no. 8 ısmet Emin, İst. 44 üncü ilk mek. s 5 A- no. 77 Mücahit, İst. Kadırga 3 üncü ilk mek. s 3 İhsan Fikret, İnegöl orta mek. s 1-A no 36 Şevket, Konya göz doktoru kâmil Şakir Bey oğlu Salâhattin, Beyoğlu İtalyann erkek mek. no. 157 Nuri, İst. kız lisesi no. 769 Zühran, İst. kız lisesi no. 1218 Nigâr, Bursa Uzunçarşı no. 22 Neriman Üsküdar salacık İskele cad. no. 25 Malike, İzmit İmaret mah. no. 13 Nejat, Üsküdar 30 uncu rlk mek s. 5 no. 125 Muzaffer, samsun orta mek. s. 2 no. 270 Mehmet, Akhisar orta mek. s, 2-A no 17 Mehmet, Gazi Osmanpaşa orta mek. s. 2-E no. 844 Kemal B. ve H. lar.

S O N

Bulmacada kazananlar

50 Numaralı resimli bulmacamızda saklı bulunan bütün tavşanları doğru halledenler arasından hediye kazananların isimlerini yazıyoruz.

Bir makineli oyuncak kazanan

İst. Nişantaşı Kâğıthane caddesi no. 40 Muzaffer Bey.

3 aylık abone kazanan

Zonguldak Gazi M Kemal s. 4 no. 91 Sadık Bey.

Bir tablet çikolata kazanan

Fatih 13 üncü ilk mektep s. 5-2 no. Gülsüm hanım.

Birer roman kazananlar

Ankara leblebici mahallesi eski Bahriye vekâleti karşısı No. 8 haneye, Şişli 15 inci ilk mek. s. 2 no. 44 Nihal, İst. Şehzadebaşı Selimpaşa yokuşu no. 14 Fethi, Heybeliada ilk mek. s. 4 no. 156 Mehmet, İzmit Yeni turan mek. s. 4 no. 81 Tarık, Afyon Kadınana mek. s. 5 no. 355 Zeki, Galatasaray lisesi s. 2 no. 1144 İshak ef. ve Hanımlar.

Birer Diş Macunu Kazananlar

Beyoğlu İngiliz kız mek. s. 3 Soly, Fatih 11inci ilk mek. s 2 no. 239 Necla, Bursa İgnebey çarşısı no 17 hanede Remzi, Bursa kız muallim mek. s 2 B. na 734 Zehra, İst. Çarşamba 15 inci ilk mek. s, 4 no. 377 Fikret, İst. Muallim Sesi mecmuası idarehanesinde Serbülent, İzmir Damlacık Abbasağa sok. no. 15 Leman, İst, Kız lisesi s 4 B- no. 763 Sabiha, Eskişehir İnkılâp mek. s 4 no. 66 Hayriye H. ve B. ler.

— Devamı var —

Sayısı 5 Kuruştur.

AFACAN

Perşembe günleri çıkar

Gülünçlü Çocuk Gazetesi

Yıl:3 Sayı 1/111 Perşembe 22 II inci teşrin 1934

Genel yazı işlerine bakan: *MEHMET FARUK*

Yıllığı :	250 kuruş
Altı aylığı:	125 kuruş
Üç aylığı:	75 kuruş

İşlere bakılan yeri

İstanbul – Cağaloğlu yokuşu 40 numarada Ülkü matbaası.

Telefon : 22895

Pire Nurinin Yaramazlıkları No. 1

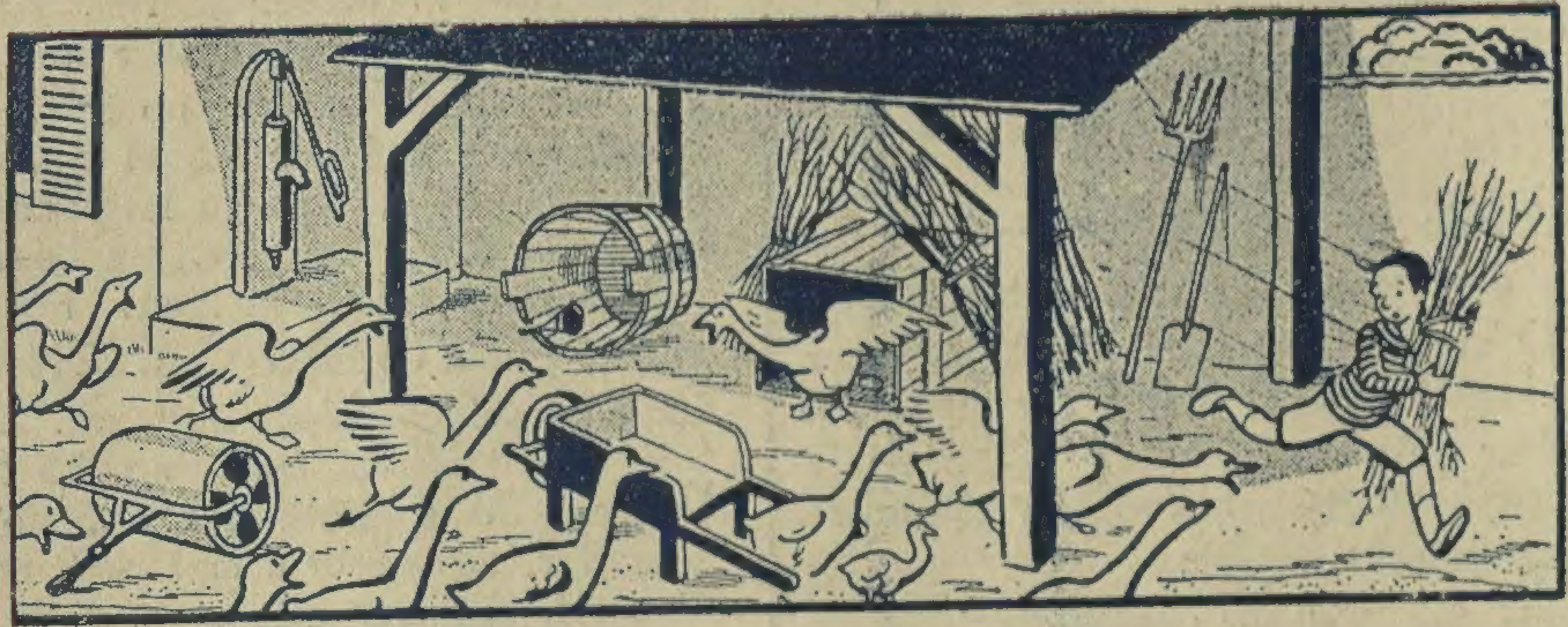

1 — Pire Nuriyi bütün Afacanlar tanır. Çok yaramazlıklar yapar. Bir pastacı dükkânında çırakken ustasından izin alarak halasının çiftliğine gelmişti. Fakat sebzeleri hortumla sulayayım derken her tarafı ıslatmıştı. Halası ondan ateş yakmak için çalı, çırpı istemişti. Pire Nuri bir demet çubuğu kaz kümesi yanından alayım derken bütün kazlar ayaklanmıştı.

2— Şimdi hepsi Pire Nuriyi kovalıyorlardı; öyle kızmışlar, öyle kızmışlardı ki nerdeyse çocuğu parçalıyacaklardı. Hatta kazın birisi ayağından bile ısırmıştı. Pire Nuri de tabanları yağlamış, kaçıyordu.

3 – Artık kurtulmayı bir ağaca tırmanmakta buldu, bir maymun gibi ağaca tutundu, çalı demetini bir yana fırlatmıştı. Ayakları yerden kesilince kazlar oldukları yerde kaldılar. Bu, bir elma ağacı idi.

4— Sonra dallara kadar tırmandı, elmaları birbir toplıyarak kazlara atmıya başladı. Az önce kızgınlıktan burunlarını görmiyen kazlar şimdi sevinmişlerdi. Hepsi elmaları yemeğe çalışıyorlardı.

5— Birdenbire Pire Nurinin oturduğu dal kırılıverdi. Bir çatırtı koptu. Pire Nuri hızla kazların üstüne düşmeğe başladı. Ne ise, talii varmış ki bir yerine kötülük gelmeden yere çömlekledi

6 – Otların üstüne düşmüştü. Kazlar da artık ona atılmıyorlardı. Pire Nuriciği canlarına pek yakın, sevimli bulmuşlardı, öyle ya onlara şimdiye kadar tatmadıkları bir yemiş ikram etmişti.

7 – Pire Nuri Kazların elmayı pek sevdiklerini görünce kırılan dalı eline aldı, üstünde tek kalan elmayı onlara göstererek çalı demetini omuzladı, bir düzüne kazı tek tüylerine bile hata gelmeden çiftliğin içine soktu. Bu iş de böyle eğlenceli geçtiği için Pire Nuri sevinç içindeydi.

— Daha var —